

LARS KEPLER HYPNOTIZÉR

.....
KRIMIROMÁNHOST

LARS KEPLER

HYPNOTIZÉR

LARS KEPLER

HYPNOTIZÉR

.....

BRNO 2012

Lars Kepler
Hypnotisören

Copyright © Lars Kepler, 2009

Translation © Azita Haidarová, 2010

First published by Albert Bonniers Förlag,
Stockholm, Sweden

Published in the Czech language by arrangement
with Bonnier Group Agency, Stockholm, Sweden

Cover Illustrations © Hummingbirds, Stockholm

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o.,
2010, 2012 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-622-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-623-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-624-2 (Formát PDF pro čecky)

ISBN 978-80-7294-625-9 (Formát MobiPocket)

Jako oheň, úplně jako oheň. To byla první slova zhypnotizovaného chlapce. Navzdory velkému množství životu nebezpečných zranění — stovkám bodných ran v obličeji, na nohou, na trupu, na zádech, na chodidlech, na krku i v zátylku — ho lékař ponořil do hluboké hypnózy, neboť bylo možné, že si hoch vybaví, co se vlastně událo.

„Mhouřím oči,“ mumlal chlapec. „Jdu do kuchyně, ale tam to není, pod židlemi se ozývá praskot a po podlaze se šíří červený oheň.“

Policejní asistent, který ho našel spolu s ostatními těly v řadovém domku, se domníval, že je mrtvý. Hoch ztratil velké množství krve, upadl do šoku a k vědomí se probрал až o sedm hodin později.

Byl jediným přeživším svědkem a kriminální inspektor Joona Linna věřil, že jim poskytne slušný popis pachatele. Vrah měl v úmyslu všechny zabít, dalo se tedy předpokládat, že si během svého řádění nezakryl tvář.

Nebýt však tolika výjimečných okolností, nikomu by ani na mysl nepřišlo obrátit se na hypnotizéra.

Bůh Hypnos je v řecké mytologii zobrazován jako okřídlený chlapec s makovicemi v ruce. Jeho jméno znamená spánek. Je dvojčetem boha smrti a synem bohyně noci.

Termín hypnóza se v moderním významu poprvé objevil roku 1843, kdy jím skotský chirurg James Braid charakterizoval stav podobný spánku se zostřenou pozorností a velkou sugestibilitou.

Dnes je vědecky dokázáno, že zhypnotizovat lze téměř každého, názory na spolehlivost, bezpečnost a využití hypnózy se však stále různí. Tento ambivalentní pohled zřejmě souvisí s jejím zneužíváním různými šarlatány, estrádními umělci a tajnými službami.

Z praktického hlediska je navození transu poměrně snadné, obtížné je však mít celý jeho průběh pod kontrolou, provázet pacienta na jeho cestě, analyzovat a zhodnotit výsledek. Hlubokou hypnózu lze provádět pouze na základě rozsáhlých zkušeností a vrozeného nadání. Na celém světě najdeme sotva hrstku dobrých a lékařsky vzdělaných hypnotizérů.

Erika Mariu Barka vytrhne ze snu zvonění telefonu. Než se zcela probere, pronese s úsměvem:

„Balonky a konfety.“

Z náhlého procitnutí se mu rozbuší srdce. Neví, co těmi slovy mínil, nemá nejmenší tušení, co se mu zdálo.

„Ano, tady Erik Maria Bark.“

Jakýsi kriminální komisař Joona Linna se ptá, zda je už dostatečně probuzený na to, aby dokázal přijmout důležitou informaci. Erik naslouchá, myšlenky mu však stále unikají do temné prázdnoty po přerušeném snu.

„Prý jste odborník na akutní trauma,“ říká Joona Linna.

„Ano,“ odpoví úsečně Erik.

Spolkne tabletku analgetika a komisař mu vysvětlí, že potřebuje vyslechnout patnáctiletého chlapce, který byl svědkem dvojnásobné vraždy. Problém je v tom, že hoch utrpěl vážná zranění. Jeho stav není stabilizovaný, je v šoku a v bezvědomí. V noci ho převezli z neurologie v Huddinge na neurochirurgii do Karolínské univerzitní nemocnice v Solně.

„Kdo je jeho ošetřující lékař?“ zeptá se Erik.

„Daniela Richardsová.“

„Daniela je velice schopná a jsem si jist, že to zvládne...“

„Právě ona chtěla, abych vám zavolal,“ přeruší ho komisař.

„Potřebuje vaši pomoc a dost to spěchá.“

Erik se vrátí do ložnice pro oblečení. Škvírou mezi roletami proniká do místnosti pruh světla pouliční lampy. Simona leží na zádech a zírá na něj podivným, prázdným pohledem.

„Nechtěl jsem tě vzbudit,“ říká tiše Erik.

„Kdo to byl?“ zeptá se Simona.

„Policajt... policejní komisař, jméno jsem přeslechl.“

„O co jde?“

„Musím do nemocnice,“ odpoví Erik. „Potřebujou pomoct s nějakým chlapcem.“

„Kolik je hodin?“

Simona pohlédne na budík a zavře oči. Erik vidí, že má na pihovatých ramenou otisknuté varhánky prostěradla.

„Spi, Simi,“ zašeptá.

Erik si odnese svršky do haly, rozsvítí stropní lampu a rychle se oblékne. Za ním se zablyskne lesklá ocelová čepel. Otočí se a spatří synovy brusle, které si chlapec pověsil na kliku vchodových dveří, aby na ně ráno nezapomněl. Ačkoli má naspěch, vyndá ze skříně velkou tašku a najde chrániče. Nasadí je na ostré nože bruslí, poté je položí na koberec v hale a vyjde z bytu.

Je osmého prosince tři hodiny ráno. Erik Maria Bark se posadí do auta. Z černé oblohy zvolna padá sníh. Je naprosté bezvětří a těžké sněhové vločky se ospale snášejí na liduprázdnou ulici. Otočí klíčkem v zapalování a vůz zaplaví měkké vlny hudby Milese Davise z alba *Kind of Blue*.

Erik projede krátký úsek spícím městem; z Doutnákové ulice pokračuje po Sveině k Norrtullu. Záliv Brunnsviken vypadá mezi sněhovými vločkami jako veliký, temný otvor. Pomalu vjede do nemocničního areálu mezi dětským ústavem Astrid Lindgrenové a porodnicí, mine onkologii a psychiatrii, zaparkuje na svém obvyklém místě před neurochirurgickou klinikou a vystoupí z auta. V oknech vysokého nemocničního komplexu se odráží světlo pouličních lamp. Na parkovišti stojí jen pár osamělých vozů. Ve stromech se ozývá šustot kosích křídel. Erik si uvědomí, že v této době není slyšet hluk z dálnice.

Vsune do dveří kartu, vytuká šestimístný kód a vejde do vestibulu, vyjede výtahem do pátého patra a prochází chodbou. Lesklý odraz zářivek na umělohmotné podlaze vypadá jako led v příkopu. Najednou pocítí únavu z prudkého přívalu adrenalinu. Tak pěkně spal, stále ještě cítí radostnou příchut' přerušného snu. Mine operační sál, pokračuje kolem dveří

hyperbarické komory, pozdraví sestru a znovu si vybaví, co mu po telefonu sdělil kriminální komisař; chlapec krvácí, celé tělo má pořezané, je neklidný a značně dehydrovaný. Pokusili se s ním komunikovat, ale jeho stav se rychle zhoršuje. Hoch následkem šoku ztrácí vědomí, a ošetřující lékařka Daniela Richardsová tak dospěje ke správnému rozhodnutí — že kriminálního komisaře k pacientovi nepustí.

Přede dveřmi na oddělení N18 stojí dva uniformovaní policisté. Erik má pocit, že vypadají zneklidněně. Možná jsou jen unavení, pomyslí si, zastaví se před nimi a ukáže jim legitimaci. Muži spěšně pohlédnou na průkaz, poté stisknou tlačítko a dveře se s bzučením vysunou nahoru.

Erik vejde na oddělení, potřese si rukou s Danielou Richardsovou a všimne si nervózní vrásky kolem jejích úst i potlačovaného neklidu v pohybech.

„Dej si trochu kafe,“ řekne Daniela.

„Stihneme to?“ zeptá se Erik.

„To krvácení do jater mám pod kontrolou,“ odpoví Daniela.

Před automatem na kávu stojí asi pětáctiletý chlapík v džínách a černém saku a poklepává na přístroj. Má rozčuchané blondaté vlasy a pevně semknuté rty. Erika napadne, že je to zřejmě Danielin muž Magnus. Nikdy se s ním nesetkal, viděl pouze jeho fotografii v Danielině kanceláři.

„To je tvůj manžel?“ zeptá se Erik a ukáže na muže.

„Cože?“

Daniela se zatváří pobaveně i překvapeně.

„Myslel jsem, jestli Magnus nejel s tebou.“

„Kdepak,“ rozesměje se Daniela.

„Jsi si jistá? Klidně se ho zeptám,“ zažertuje Erik a vykročí k muži.

Daniele zazvoní mobil, se smíchem ho vezme.

„Eriku, nech toho,“ řekne, pak si přiloží telefon k uchu a představí se. „Ano, tady Daniela.“

Daniela naslouchá, nic se však neozývá.

„Haló?“

Po několika vteřinách hovor ironicky ukončí havajským *aloha* a vydá se za Erikem.

Erik stojí vedle blondatého chlapíka. Automat na kávu bzučí a syčí.

„Napijte se trochu kafe,“ řekne blondák a snaží se Erikovi strčit do ruky kelímek.

„Ne, díky.“

Muž ochutná kávu, usměje se a ve tvářích se mu udělají malé dolíčky.

„Dobrý,“ prohlásí a znovu podá kávu Erikovi.

„Nechci.“

Muž opět trochu upije a hledí na Erika.

„Nemohl bych si půjčit váš mobil?“ otázka se najednou. „Teda jestli vám to nevádí. Zapomněl jsem si svůj v autě.“

„Vy si chcete půjčit můj mobil?“ zeptá se odměřeně Erik.

Blondák přikývne a hledí na něj očima barvy šedé leštěné žuly.

„Klidně si ještě zavolejte z mého,“ řekne Daniela.

„Díky.“

„Není zač.“

Muž si od ní vezme telefon, pohlédne na něj a pak na Danielu.

„Slibuju, že ho vrátím,“ prohlásí.

„Stejně z něj voláte jen vy,“ zažertuje Daniela.

Chlapík se zasměje a poodejde stranou.

„Takže to vážně není tvůj muž?“ zeptá se Erik.

Daniela s úsměvem zavrtí hlavou a ve tváři se jí objeví unavený výraz. Promne si oči a rozmaže si černé linky.

„Mám se jít podívat na pacienta?“ zeptá se Erik.

„Jistě,“ pokývne Daniela.

„Když už jsem tady...“ pronese spěšně Erik.

„Eriku, moc ráda bych slyšela tvůj názor, nejsem si jistá.“

Daniela potichu otevře těžké dveře a Erik ji následuje do teplého pokoje za operačním sálem. Na posteli leží štíhlý chlapec. Dvě sestry mu obvazují zranění. Hoch má celé tělo poseté

stovkami řezných a bodných ran. Na chodidlech, na hrudi, na břiše, na krku, uprostřed temene, v obličeji i na rukou.

Tep má slabý, ale velmi rychlý, rty šedé jak olovo, potí se a víčka má pevně semknutá. Nos je zřejmě zlomený. Z ran pod kůží se od hrdla dolů k hrudi šíří krev jako temný mrak.

Erik si všimne, že chlapec má navzdory poranění krásný obličej.

Daniela ho tiše informuje o průběhu událostí, o tom, jak rychle se mění pacientův zdravotní stav, zmlkne však, když se ozve klepání na dveře. Je to opět ten blondatý chlapík. Mává na ně skrze skleněnou výplň.

Erik a Daniela na sebe pohlédnou a vyjdou z ošetrovny. Blondák opět stojí u syčícího automatu na kávu.

„Velké kapučíno,“ řekne Erikovi. „To vám udělá dobře, a pak si promluvíte s policistou, který toho chlapce našel.“

Až nyní Erik pochopí, že blondák je kriminální komisař, který ho před necelou hodinou probudil. V telefonu nebyla jeho finská švédština tak zřetelná nebo byl příliš unavený na to, aby ji zaznamenal.

„Proč bych měl mluvit s policistou, který ho našel?“ zeptá se Erik.

„Abyste pochopil, proč hoča potřebuju vyslechnout...“

Joona zmlkne, když zazvoní Danielin mobil. Vytáhne ho z kapsy saka, ignoruje její nataženou ruku a vrhne spěšný pohled na displej. „To je pro mě,“ prohlásí. „Ano... Ne, potřebuju ho tady. Fajn, ale na to zvysoka kašlu.“

Komisař se usmívá a naslouchá kolegovým námitkám.

„Něčeho jsem si totiž všiml,“ řekne Joona.

Druhý hlas cosi vykřikuje.

„Udělám to podle svého,“ odpoví klidně Joona a hovor ukončí.

S děkovným posunkem vrátí telefon Daniele.

„Musím vyslechnout pacienta,“ naléhá komisař.

„Bohužel,“ odvětlí Erik. „Mám na věc stejný názor jako doktorka Richardsová.“

„Kdy se mnou bude schopen mluvit?“ zeptá se Joona.

„Dokud bude v šoku, tak určitě ne.“

„Čekal jsem takovou odpověď,“ řekne tiše Joona.

„Chlapec je stále v kritickém stavu,“ vysvětluje Daniela.

„Má poraněnou pohrudnici, tenké střevo, játra a...“

Do místnosti vstoupí muž s neklidným výrazem v očích, oblečený v zašpiněné policejní uniformě. Joona mu pokývne a potřeše si s ním rukou. Cosi chlapíkovi polohlasem povídá, ten si rukou přejede přes ústa a pohlédne na oba lékaře. Kriminální komisař policistovi zopakuje, že je to zcela v pořádku, lékaři musí znát okolnosti případu, policii by to mohlo velice pomoci.

„No, takže,“ řekne policista a slabě si odkašle. „Z vysílačky jsme se dozvěděli, že nějaký uklízeč našel v šatně u stadionu v Tumbě mrtvého chlápka. Zrovna jsme byli v autě na huddingeské dálnici, takže stačilo jen zahrnout na Údolní a pak nahoru k vodě. Můj kolega Janne šel dovnitř a já zatím vyzpovídal toho uklízeče. Napřed jsme si mysleli, že se ten chlap předávkoval, ale brzy mi došlo, že se jedná o něco úplně jiného. Janne vyšel ze šatny bledý jak stěna a nechtěl mě vůbec pustit dovnitř. Je tam strašlivá spousta krve, zopakoval třikrát po sobě, pak se posadil na schod a...“

Policista zmlkne, klesne na židli a s pootevřenými ústy zírá před sebe.

„No tak, jen to dopověz,“ řekne Joona.

„Jo... na místo došla záchranka, pak jsme oběť identifikovali a já dostal za úkol promluvit s pozůstalými. Je nás na oddělení málo, takže jsem musel jet sám. Šéfka mi řekla, že v tomhle stavu by tam nerada posílala Janneho, což bylo koneckonců pochopitelné.“

Erik pohlédne na hodinky.

„Na tohle povídání čas určitě máte,“ řekne Joona svou klidnou finskou švédštinou.

„Ten mrtvý,“ pokračuje se sklopeným pohledem policista, „byl učitel na gymnáziu v Tumbě a bydlel v jednom z těch

nových řadových domků nahoře na ostrohu. Několikrát jsem zazvonil, ale nikdo neotvíral. Vlastně ani nevím, co mě přimělo k tomu, že jsem obešel celý dům a baterkou jsem si posvítil do okna na zadní straně.“

Policista zmlkne, ústa se mu chvějí a nehtem začne škrábat po opěradle židle.

„Prosím, pokračuj,“ požádá ho Joona.

„Opravdu musím? Já totiž, já...“

„Našel jsi tam toho chlapce, jeho matku a pětiletou holčičku. On jediný byl naživu.“

„Ale já si myslel, já...“

Policista se zarazí, ve tváři je bílý jako křída.

„Děkuju, že jsi přišel, Erlande,“ řekne Joona.

Muž přikývne, rychle vstane, zmateně si rukou uhladí špinavou bundu a odejde.

„Všichni byli pořezaní,“ pokračuje Joona. „Odehrály se tam příšerné krvavé orgie, byli strašně zřízení, pokopaní, pomlácení, pobodaní a ta malá holčička... byla rozříznutá vejpuř. Spodní část těla s nohama ležela na křesle před televizí a...“

Joona umlkne, pohlédne na Erika a pokračuje.

„Připadá mi, jako by pachatel věděl, že otec rodiny je na hřišti,“ vysvětluje Joona. „Dělal rozhodčího při fotbalovém zápase. Vrah si počkal, až bude sám, zabil ho, pak ho v záchvatu zuřivosti začal rozřezávat na kusy, a nakonec vyrazil do domku povraždit zbytek rodiny.“

„Stalo se to v tomhle pořadí?“ zeptá se Erik.

„Podle mého názoru ano,“ odpoví komisař.

Erik si chvějící se rukou otře ústa. Otec, matka, syn a dcera, pomyslí si a pohlédne komisaři do očí.

„Takže pachatel chtěl vyvraždit celou rodinu,“ řekne potichu Erik.

Joona pochybovačně mávne rukou.

„A právě o tohle jde... je tu ještě jedno dítě, nejstarší dcera. Třiatdvacetiletá dívka. Nemůžeme ji nikde sehnat. Není ve

svém bytě v Sundbybergu ani u svého přítele. Vrah jde možná i po ní. Proto chceme svědka co nejdříve vyslechnout.“

„Zajdu za chlapcem a důkladně ho vyšetřím,“ řekne Erik.

„Děkuju,“ pokývne Jooa.

„Ale nemůžeme riskovat život pacienta tím, že bychom...“

„To je mi jasné,“ přeruší ho Jooa. „Ale čím déle potrvá, než objevíme nějakou stopu, tím více času bude mít pachatel na to, aby našel nejstarší dceru.“

„Zřejmě byste měli provést ohledání místa činu,“ řekne Daniela.

„Právě na tom ze všech sil pracujeme,“ odpoví komisař.

„Tak tam zajedte a popožeňte je,“ řekne lékařka.

„Stejně nic nezjistíme,“ prohlásí Jooa.

„Jak to myslíte?“

„Na místě činu najdeme pomíchanou DNA od stovek, možná tisíců lidí.“

Erik se vrátí k pacientovi. Postaví se k lůžku a hledí na bleďý, poraněný obličej. Slabý dech. Promodralé rty. Erik vysloví chlapcovo jméno a pacientova tvář se bolestně stáhne.

„Josefe,“ opakuje Erik. „Jmenuju se Erik Maria Bark, jsem lékař a teď tě vyšetřím. Prosím kývni, pokud slyšíš, co ti říkám.“

Chlapec leží zcela nehybně, jen břicho se mu pohybuje nahoru a dolů při krátkých nádeších. Erik je však přesto přesvědčen, že mu rozuměl. Poté chlapec ztratí vědomí a jejich kontakt se přeruší.

O půl hodiny později vyjde Erik z pokoje. Daniela i kriminální komisař na něm visí očima.

„Dostane se z toho?“ zeptá se Jooa.

„Na odpověď je ještě příliš brzy, ale...“

„Ten chlapec je náš jediný svědek,“ přeruší ho komisař.

„Někdo mu zavraždil otce, matku i malou sestřičku a právě v této chvíli jde zřejmě i po jeho starší sestře.“

„To víme,“ odpoví Daniela. „Ale podle mého názoru by policie měla hledat to děvče a neztrácet čas tady.“

„Samozřejmě že ji hledáme, ale jde to pomalu. Potřebujeme si promluvit s chlapcem, pravděpodobně viděl pachatelovu tvář.“

„Může trvat týdny, než ho budete moct vyslechnout,“ řekne Erik. „Nemůžeme do něj přece jen tak napumpovat život a oznámit mu, že někdo vyvraždil celou jeho rodinu.“

„A co v hypnóze?“ podotkne Jooná.

V místnosti zavládne ticho. Erik si vzpomene na sních padající na záliv Brunnsviken, na to, jak se tiše snášel nad temnou hladinou mezi stromy.

„Ne,“ zašeptá si sám pro sebe.

„Myslíte, že by to nešlo?“

„Vůbec nic o tom nevím,“ odpoví Erik.

„Ale já mám výbornou paměť na obličeje,“ prohlásí s širokým úsměvem Jooná. „Jste známý hypnotizér, mohl byste...“

„Nestál jsem vůbec za nic,“ přeruší ho Erik.

„To si rozhodně nemyslím,“ řekne Jooná. „A tohle je kritická situace.“

Daniele zrudnou tváře a s obličejem skloněným k podlaze se pousměje.

„Nemůžu,“ pronese Erik.

„Za pacienta zodpovídám já,“ prohlásí zvýšeným hlasem Daniela. „A představa hypnózy ve mně žádné zvláštní nadšení nebudí.“

„Ale co kdybyste došla k závěru, že to pacientovi neublíží?“ zeptá se Jooná.

Erik si uvědomí, že kriminální komisař s hypnózou již od samého počátku počítal. V nemocnici ho chtěl mít jen proto, aby ho přemluvil k hypnóze pacienta, nikoli kvůli tomu, že je odborník na akutní šok a trauma.

„Slíbil jsem sám sobě, že už nikdy hypnotizovat nebudu,“ řekne Erik.

„Dobře, chápu,“ odvětlí Jooná. „Slyšel jsem, že jste byl naprostá jednička, ale co mi ksakru zbývá, musím vaše rozhodnutí respektovat.“

„Mrzí mě to,“ prohlásí Erik.

Skleněnou výplní pohlédne na pacienta a poté se obrátí k Daniele.

„Dostal desmopresin?“

„Ne, ještě jsem s tím chtěla počkat,“ odpoví lékařka.

„Proč?“

„Kvůli riziku tromboembolických komplikací.“

„Sledoval jsem debatu na tohle téma, ale podle mě to je nesmysl, můj syn ho dostává od malička,“ řekne Erik.

Joona se těžce zvedne ze židle.

„Pak bych vám byl vděčný, kdybyste mi doporučil jiného hypnotizéra,“ požádá Erika.

„Zatím ani nevíme, jestli se pacient vůbec probere z bezvědomí,“ odpoví Daniela.

„Já ale počítám s tím, že...“

„A pacienta lze hypnotizovat pouze v případě, že je při vědomí,“ přeruší ho lékařka a nepatrně se ušklíbne.

„Ten chlapec poslouchal, když na něj Erik mluvil,“ řekne Joona.

„O tom dost pochybuju,“ zamumlá Daniela.

„Ale jo, opravdu mě slyšel,“ pronese Erik.

„Mohli bychom tak zachránit jeho sestru,“ pokračuje Joona.

„Já teď jedu domů,“ řekne tiše Erik. „Dej pacientovi desmopresin a zvaž hyperbarickou komoru.“

Erik opustí místnost, svlékne si lékařský plášť, projde chodbou a nastoupí do výtahu. Ve vestibulu je několik lidí. Dveře jsou otevřené a obloha o poznání zesvětlala. Při výjezdu z parkoviště se natáhne po dřevěné krabičce v přihrádce. S pohledem upřeným na vozovku otevře víčko s obrázkem pestrého papouška a domorodce, vytáhne tři tabletky a rychle je spolkne. Musí se pár hodin vyspat, než se vzbudí Benjamín a bude potřebovat píchnout injekci.

Kriminální komisař Joon Linna si v malé restauraci *Il caffè* na Rohové ulici vybere k snídani velkou bagetu s parmazánem, bresaolou a sušenými rajčaty. Je časně ráno a v kavárně právě otevřeli; dívka, u které si snídani objednal, ještě nestačila vybalit pečivo ze sáček.

Předchozího večera Joon prozkoumal obě místa činu v Tumbě, navštívil přeživší oběť v Karolínské nemocnici v Solně, pozdě v noci si promluvil s lékařkou Danielou Richardsovou a Erikem Mariou Barkem, pak odjel k sobě do bytu ve Fredhällu a tři hodiny spal.

Teď čeká na snídani, zamženým oknem hledí na radnici a myslí na podzemní tunel vedoucí pod parkem a spojující velkou policejní budovu s radnicí. Servírka mu vrátí kreditní kartu, Joon si vypůjčí ze skleněného pultu obrovskou propisku, podepíše účet a odejde z kavárny.

Venku prudce padá sníh s deštěm. Joon spěšně kráčí do kopce po Horské ulici, v jedné ruce teplý balíček se snídání, ve druhé sportovní tašku s hokejkou.

Dnes večer si to rozdáme s policajty — a bůh nám buď milostiv, pomyslí si Joon. Dostaneme pěknou nakládačku, přesně jak nám to slibovali.

Mužstvo pozemního hokeje státní kriminálky prohraje s městskou, dopravní i námořní policií, s týmem zásahovky, s útvarem rychlého nasazení i s bezpečnostní policií. Na druhé straně jim to však poskytne pádný důvod k tomu, aby se po zápase utěšili v hospodě.

Zatím jsme porazili jen kluky z laboratoře, pomyslí si Joon.

Komisař jde podél policejní budovy a netuší, že si dnes nezahraje hokej ani nezajde do hospody. Kdosi načmáral na ceduli soudní síně hákový kříž. Dlouhými kroky pokračuje